

Συνάντησις δεκάτη τρίτη:

Τὶ Πατέρα ἔχουμε ... ;

(2012)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Τρεῖς εἶναι οἱ παραβολές μὲ τίς ὁποῖες ὁ Κύριός μας θέλησε νὰ δείξη τὸ μεγαλεῖο τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. * Ἡ παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Ποιμένος, πού ἀφήνει τὰ ἐνενηντὰ ἐννιά πρόβατα καὶ τρέχει γιὰ τὸ ἓνα, τὸ ἑκατοστό, * ἡ παραβολὴ τῆς ἀπωλεσθείσης δραχμῆς καὶ * ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου.

Σύννοψις τοῦ Εὐαγγελίου ὠνομάστηκε ἡ παραβολὴ πού θὰ μελετήσουμε σήμερα. Πολλοὶ ἔγραψαν πῶς, ἐὰν ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο ἐχάνετο καὶ ἦταν μόνο αὐτὴ ἡ σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου στὰ χέρια μας, αὐτὴ ἡ παραβολὴ ἦταν ἱκανὴ καὶ εἶναι ἱκανή, νὰ περιγράψῃ ὅλο τὸ *μεγαλεῖο* τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν τραγικὴ κατάστασι τοῦ *πεσμένου* ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ παραβολὴ πού εἶναι ἱκανὴ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἄνθρωπο στὴ **μετάνοια**, στὴν **ἐπιστροφή** καὶ τὴν **σωτηρία**.

Δύο πραγματικότητες ὑπάρχουν στὴ ζωὴ μας, λένε οἱ Πατέρες: Ἡ ἀμαρτία ἡ δικὴ μας καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ «ἀνταρσία» ἡ δικὴ μας καὶ ἡ «εὐσπλαχνία» τοῦ Θεοῦ. Ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ δυνατότερη; Θὰ τὸ δοῦμε στὴ συνέχεια.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ: (Λουκ. ιε' 11-32).

Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου μᾶς εἶναι πολὺ γνωστὴ. Ὅμως, κάθε φορὰ πού τὴ διαβάζουμε κάτι καινούργιο ἀνακαλύπτουμε. Εἶπε κάποιος: Αὐτὴ ἡ παραβολὴ εἶναι μιὰ φωτογραφία μὲ δύο ὄψεις.

* Ἡ μιὰ ὄψις εἶναι ἡ *ἀποστασία*, ἡ *ἀνταρσία* τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ μικρότερος υἱὸς τοῦ καλυτέρου πατέρα τοῦ κόσμου τόσα χρόνια μέσα στὸ σπιτί τοῦ πατέρα του δὲν ἐξετίμησε τὴν στοργὴν του, τὴν ἀνύστακτὴ φροντίδα του, τὴν πολλὴν του ἀγάπην. Γι' αὐτὸ καὶ μιᾶ μὲ αὐθάδεια. «Θὰ φύγω. Δὲν ἀντέχω σ' αὐτὴ τὴν καταπίεσι. Δὲν μπορῶ συνέχεια νὰ σκύβω τὸ κεφάλι, νὰ ὑποτάσσωμαι σέ ἀρχές. Οἱ συμβουλές σου εἶναι ὑπερβολικὲς καὶ ἀνεφάρμοστες, εἶναι ἀλυσίδες πού μὲ δένουν. Καὶ οἱ παρατηρήσεις σου καὶ οἱ ὑποδείξεις σου εἶναι δεσμὰ ἀσήκωτα. Θέλω τὴν ἐλευθερίαν μου».

Κουράστηκε στὸ πατρικὸ του σπιτί. Δὲν ἀντέχει τὴν πατρικὴ χειραγώγησι. Ἀποφασίζει νὰ φύγῃ, ἀφοῦ ὅμως πάρει τὸ μερίδιον ἀπὸ τὴν περιουσίαν πού τοῦ ἀνήκει.

«πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας».

Θέλει νὰ ἀπολαύσῃ τὸν κόσμον, τὸ χρῆμα, τὴν ἐλευθερίαν. Θέλει νὰ τὰ ἀπολαύσῃ ὅλα χωρὶς τὸν πατέρα. Νομίζει πῶς θὰ βρῆ τὴν χαρὰ μακριὰ του.

Ὁ πατέρας τὸν συμβουλεύει. Ἄδικα ὅμως. Μὲ πληγωμένη τὴν καρδίαν τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλεῖ. Ἀλλὰ ὁ υἱὸς φωνάζει ἀκόμη πιὸ δυνατὰ. Δηλώνει πῶς δὲν ἀντέχει ἄλλο αὐτὴ τὴ φυλακὴν. Θέλει νὰ φύγῃ τὸ συντομώτερον. Ὁ πατέρας μὴ μπορῶντας νὰ κἀνῃ διαφορετικὰ, ὑποχωρεῖ, τοῦ δίνει τὸ μερίδιόν του καὶ ἐκεῖνος φεύγει σὲ χώρα μακρινή, μακριὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς δικούς του.

Μαγεμένος ἀπὸ τὰ συνθήματα γιὰ χειραφέτησι καὶ ἀνεξαρτησίαν, κλείνει πίσω του τὴν πόρταν τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ του καὶ φεύγει γιὰ τὰ ξένα. Ἐκεῖ ἀλλάζει ἡ ζωὴ του. Ὅλα πλέον εἶναι ἐλεύθερα. Πηγαίνει ὅπου θέλει, κάνει ὅ,τι θέλει, ζῆ ὅπως θέλει. Ἐκεῖ, στὰ ξένα, παρουσιάζεται ὅλη ἡ ἀδυναμία του. Τὸ ρίχνει στὸ γλέντι, τὸ κρασί, τὸ ξενύχτι, Γνωρίζει φίλους πολλούς, ... Σπαταλᾷ τὰ λεφτὰ του χωρὶς καμμία σκέψιν.

Ποῦ ἦταν καὶ τί εἶχε; Στὸ παλάτι, βασιλόπουλον καὶ εἶχε ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.

Ποῦ βρέθηκε καὶ πῶς κατήντησε; Στὴν ξενιτειάν, μόνος, ... πεινασμένος, ... ζητιάνος, ... καὶ τέλος χοιροβοσκός. Ναι χοιροβοσκός! Ἐνα ἀρχοντόπουλον νὰ βόσκει χοίρους καὶ νὰ θέλῃ νὰ ξεγελάσῃ τὴν πείναν του μὲ λίγη ἀπὸ τὴν τροφὴν τῶν ζῶων πού βόσκει, μὲ λίγα ξυλοκέρατα. Μὰ, κανεὶς δὲν τοῦ δίνει.

Τραγικὴ ἡ θέσις του. Καθισμένος ἀνάμεσα στοὺς χοίρους, πεινασμένος, λυπημένος, κουρελιασμένος, σκέπτεται τὸν ἀγαθὸν πατέρα, πού τὸν εἶχε πικρᾶναι τόσο πολὺ. Τὰ μάτια του γεμίζουν δάκρυα καὶ ἀναστενάζει βαθεῖαν. Ἡ ἐσωτερικὴ του κατάστασις ὅμως, παιδιὰ, εἶναι τραγικώτερα τῆς ἐξωτερικῆς. Ἡ συνειδησίς του τὸν ἐλέγχει. Τώρα καταλαβαίνει πόσο ἀχάριστα εἶχε συμπεριφερθῆ. Τώρα πληρώνει γιὰ τὴν ἀνοησίαν του καὶ τὴν παρακοὴν του. Ἡ ἀποστασία, ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἀσωτία τὸν ἔχουν γεμίσει τύψεις, πού τὸν μαστιγώνουν. Σάν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ του ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς του: Πῶς ἦταν στὸ σπιτί του, πῶς ζοῦσε μὲ τοὺς φίλους του καὶ τώρα πῶς ζῆ μέσα στὴν ἔρημον. Καὶ μέσα ἀπὸ τὸ κλάμα του καὶ μέσα ἀπὸ τὴν πάλῃ του, παίρνει τὴν μεγάλη ἀπόφασιν καὶ λέγει:

«Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου»

Ἡ ἄλλη ὄψις: Μετάνοια, ἐπιστροφή καὶ σωτηρία τοῦ υἱοῦ. Ἀγάπη καὶ εὐσπλαγγνία τοῦ πατέρα.

Θά σηκωθῶ νά πάω στό σπίτι τό πατρικό, στό πατέρα μου. Καί θά ζητήσω νά μέ πάρη σάν ἕνα ἀπό τούς μισθωτούς ἐργάτες του.

Ὁ νέος παίρνει τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, πού θά τόν φέρη πίσω στό σπίτι τοῦ πατέρα του. Βαδίζει ἡμέρα καί νύχτα. Σέρνει τὰ πόδια του ἀπό τήν στέρησι καί τόν κόπο. Ὅμως, δέν σταματᾷ. Ἡ ἐλπίδα τοῦ δίνει δυνάμεις καί θάρρος. Πόσο εὐτυχῆς ἦταν κάποτε, ὅταν περνοῦσε τόν δρόμο αὐτό, φορτωμένος μέ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πατέρα του καί πόσο ἐλεεινός γυρίζει τώρα! Ὅμως, *γυρίζει!*

Ἦταν ἀκόμη μακριά ἀπό τό πατρικό σπίτι, ὅταν εἶδε κάποιον νά τρέχη πρὸς τό μέρος του γιά νά τόν συναντήσῃ ... Ναι! *Ἦταν ὁ πατέρας του!* Ὁ νέος ντράπηκε πού τόν εἶδε καί στάθηκε μέ σκυμμένο τό πρόσωπο στή γῆ. Τόν πλησιάζει ὁ πατέρας, τόν ἀγκαλιάζει μέ ἀγάπη καί τόν γεμίζει φιλία. Γονατίζει ὁ υἱός καί μέ δάκρυα στά μάτια τοῦ λέγει: **«Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου»**. Ἀμάρτησα εἰς τόν Θεό καί ἐνώπιόν σου. Δέν εἶμαι ἄξιος νά λέγωμαι παιδί σου!

Ἀλλά ὁ πατέρας δέν τόν ἀφήνει νά πῆ περισσότερα. Τά μάτια του λάμπουν ἀπό *ἀγάπη* καί *χαρά*. Διατάσσει τούς ὑπηρέτες του νά τοῦ φορέσουν τήν πρώτη καλή στολή καί νά τοῦ βάλουν δαχτυλίδι στό χέρι καί ὑποδήματα στά πόδια του. Σφάζετε τό πιό καλοθρεμένο μοσχάρι, πού ἔχουμε, νά γίνῃ χαρά καί πανηγύρι στό σπίτι. Ὁ υἱός μου ἐγύρισε καλά. Ἦταν νεκρός καί ἤρθε ζωντανός. Ἦταν χαμένος καί τώρα εὐρέθηκε.

Τό τραπέζι ἐτοιμάζεται κι ὅλοι χαρούμενοι κάθονται γύρω. Δίπλα στόν πατέρα, ὁ πρῶν ἄσωτος υἱός, *καθαρός, καλοντυμένος.....*

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ: **Τὸ Πατέρα ἔχουμε.;** ✠

Ἀσύλληπτο τό ὕψος τῆς *ἀγάπης* τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας. Τίποτε δέν μᾶς στερεῖ: Πλούτη, ὑγεία, χαρίσματα, δεξιότητες, ἐξυπνάδα. Μᾶς νουθετεῖ, ἀλλά δέν μᾶς ἀπαγορεύει τίποτε. Ἦξερε -Θεός εἶναι- πού θά κατανοῦσε αὐτό τό παιδί του. Σέ ποιά ἐξαθλίωσι θά ἔφθανε. Ὅλα τὰ ἤξερε. Ὅμως δέν ἔκανε κάτι νά τό ἐμποδίσῃ. Καί ξέρετε γιατί; Διότι μᾶς ἔχει δώσει ἕνα πολύ μεγάλο δῶρο, τήν *ἐλευθερία* καί αὐτή δέν τήν καταστρατηγεῖ οὔτε ὁ ἴδιος. Δέν ἤθελε νά τόν κρατήσῃ διά τῆς βίας καί τόν ἄφησε νά φύγῃ, ἀλλά ποτέ δέν τόν ἔβγαλε ἀπό τήν σκέψι του.

Στοργικός καί *φιλόανθρωπος*, πάντα μᾶς σκέπτεται μέ *ἀγάπη*. Καί ἂν κάποτε φύγουμε, καθημερινά μᾶς περιμένει μέ *λαχτάρια* κι *ἀγωνία* νά ξαναγυρίσουμε κοντά του. Ἀγνάντευε τόν ὀρίζοντα, ἔξω ἀπό τό ἀρχοντικό του, στό δρόμο καί ἀναζητοῦσε μέ τό βλέμμα του τόν υἱόν του πού ἔφυγε. Καί ὅταν κάποτε τόν εἶδε νά ἐπιστρέφῃ, ρακενδυτο, ξυπόλυτο, ἀδυνατισμένο, τλαιπωρημένο ἀμέσως τόν ἀναγνωρίζει. Τό παιδί μου, ὁ γιός μου φωνάζει! Τρέχει νά προϋπαντήσῃ τό παλληκάρι του, πού πλησιάζει δειλά-δειλά. Τό σφίγγει στήν ἀγκαλιά του, τό φιλᾷ μέ στοργή.

Δέν στέκεται στήν πτώσι τοῦ παιδιοῦ του. Τοῦ ξαναδίνει τό ἀρχαῖο κάλλος, χωρίς τίποτε νά πληρώσῃ γιά ὅσα ἔκανε. Ἀρκετά πλήρωσε ἐκεῖ στά ξένα: Ξηνητιά, πείνα, τύψεις, ... Τώρα καιρός νά γυρίσῃ στήν πρώτη του δόξα κι ὁμορφιά. **Αὐτός εἶναι ὁ «Πατέρας» μας!**

* * *

Ποιές εἶναι οἱ κινήσεις πού ἔκανε ὁ ἄσωτος υἱός καί μπόρεσε νά ξαναγίνῃ παιδί τοῦ πατέρα;

Σωστά! * **«Εἰς ἑαυτὸν δέ ἐλθὼν»**. Τό πρῶτο βῆμα γιά ἀληθινὴ μετάνοια καί σωτηρία εἶναι ἡ βαθειά συναίσθησις τῆς ἀδυναμίας του. Ἀντιλαμβάνεται τήν τραγικότητά του. Συνέρχεται. Ἀναγνωρίζει. Ἀναστενάζει.

* **«Ἀναστᾶς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα»**. Ἀκολουθεῖ ἡ σωτηριώδης ἀπόφασις. Θά σηκωθῶ καί θά πάω στόν πατέρα μου. Πιστεύει πὼς ὑπάρχει καί γι' αὐτὸν πατέρας, πὼς ὑπάρχει καί γι' αὐτὸν γιατρεία. Καί ἀλλάζει, μετανοεῖ.

* **«Καὶ ἀναστᾶς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα»**. Δέν μένει στά λόγια, τὰ κάνει πρᾶξι. Ἐπιστρέφει στόν πατέρα του. Ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως εἶναι *ἡρωϊκὴ* πρᾶξις.

* Ἀλλά ἡ ἡρωϊκώτερη ὄλων εἶναι: Ἡ ὁμολογία τῶν σφαλμάτων, ἡ ταπείνωσις καί ἡ συντριβή. Εἶναι τό: **«Πάτερ ἤμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου»**.

Ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀδυναμία καί ποιά ἡ μεγαλύτερη δύναμις τοῦ ἀνθρώπου;

Ἔτσι! Εἶναι σωστό αὐτό. Ἔχουμε πολλές ἀδυναμίες, ἀλλά μιὰ ἀδυναμία πού ἔχουν μερικοὶ ἄνθρωποι καί δέν μπορεῖ νά τήν νικήσῃ οὔτε ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ *«ἀμετανοησία»!* Ὅσα κι ἂν κάνει ὁ ἄνθρωπος, ἐξαλείφονται, συγχωροῦνται. Ἄν ὅμως δέν θέλῃ ὁ ἄνθρωπος νά μετανοήσῃ, τότε δέν συγχωρεῖται.

Όσο δέ για τήν μεγαλύτερη δύναμι τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά ἀναγνωρίζη τίς ἀδυναμίες του. Εἶναι ἡρωϊσμός νά ταπεινώνεσαι μπροστά στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ καί νά ὁμολογήῃ τά ἀμαρτήματά σου. Καί ὁ πνευματικός εἶναι ὁ καλύτερος φίλος μας. Μποροῦμε ἄφοβα νά τόν ἐμπιστευθοῦμε, θά βροῦμε ἀληθινή κατανόησι καί ἀπό τό στόμα του θά ἀκούσουμε τήν γλυκύτερη λέξι. «Παιδί μου, εἶσαι συγχωρημένος». Καλό εἶναι νά ἀποκτήσουμε αὐτό τό φίλο, διότι τότε ὅλοι θά γίνουμε ☩

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Δυνατοί στό νά ἐξομολογούμεστε τίς ἀδυναμίες μας».

«Τήν ἀμαρτίαν μου ἐγνώρισα, καί τήν ἀνομίαν μου οὐκ ἐκάλυψα» (Ψαλμ. λα' 5)

Καί τώρα κάτι πρακτικό: **«Ἐχε φόβο Θεοῦ»!**

Μή κάνης τίποτε πού δέν θά ἤθελες νά τό ἰδῇ ὁ Θεός (Α' Κορινθ. ι' 31).

Μή λέγης τίποτε πού δέν θά ἤθελες νά τ' ἀκούσῃ ὁ Θεός (Ἐφεσ. δ' 29).

Μή ψάλλης τίποτε πού ξέρεις ὅτι δέν εὐφραίνει τόν Θεόν (Ἐφεσ. ε' 19).

Μή πηγαίνης ἐκεῖ πού δέν θά ἤθελες νά σέ συναντήσῃ ὁ Θεός (Α' Θεσσαλ. ε' 220).

Μή διαβάζης κανένα βιβλίο πού δέν θά ἤθελες νά τό δείξῃς στόν Θεό (Α' Τιμόθ. δ' 15).

Μή συναναστρέφεσαι παρέες πού ἀνάμεσά τους δέν θά ἤθελες νά σέ βρῇ ὁ Θεός (Α' Κορ. ιε' 33).

Ἔνα καί μοναδικό ἄς εἶναι τό σύνθημά σου: *Ὅτι θέλει ὁ Θεός!*

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Οὐράνιε Πατέρα μας, γνωρίζουμε ὅτι εἶσαι ἀγαθός καί δέχεσαι τούς ἀνθρώπους πού μετανοοῦν καί τούς συγχωρεῖς. Γι' αὐτό σέ παρακαλοῦμε, φώτισε κι ἐμάς νά μετανοήσουμε καί συγχώρησε τίς ἀμαρτίες μας». Ἀμήν.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Ἐπουράνιος Πατήρ. (Ἀδελφότης θεολόγων ἢ «Ζωή»). Δυνατοί ἐν ἔργῳ καί λόγῳ. (Ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη).
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Πρός τήν Νίκην. Σωτήρ. Λυδία